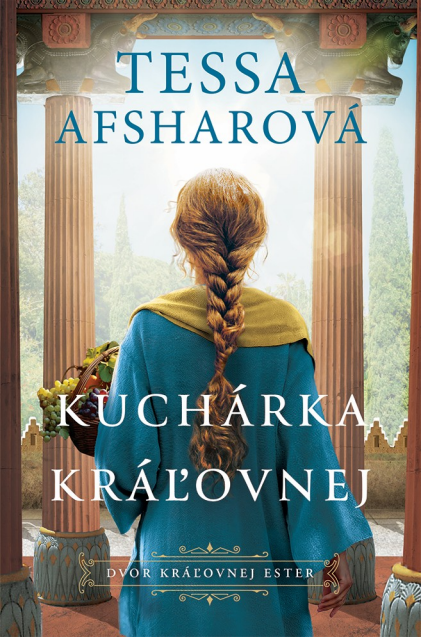

The background of the book cover is a detailed illustration. It depicts a woman from behind, standing in a classical architectural setting. She has long, wavy brown hair styled in a thick braid that reaches down to her waist. She is wearing a blue tunic with a yellow capelet draped over her shoulders. In her left hand, she carries a woven basket filled with various fruits, including grapes and apples. She is positioned between two large, fluted columns. The scene is brightly lit, with sunlight streaming in from the background, creating a warm, golden glow. In the distance, through the columns, a landscape with tall, slender trees and a small building is visible. The overall style is reminiscent of classic children's book illustrations.

TESSA
AFSHAROVÁ

KUCHÁRKA
KRÁLOVNEJ

DVOR KRÁLOVNEJ ESTER

KUCHÁRKA
KRÁLOVNEJ

KUCHÁRKA KRÁĽOVNEJ

DVOR KRÁĽOVNEJ ESTER

TESSA
AFSHAROVÁ

Americký originál
The Queen's Cook:

© 2024 by Tessa Afshar

Vydavateľ:

Originally published by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A. All rights reserved.

Slovenské vydanie:

© 2025 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zdenka Buntová

Jazyková korektúra:

Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Foto na obálke:

© Shane Rebenschied

Originál obálky:

© Jennifer Parker

Foto autorky:

© 2013 by Matthew Murphy

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič, Ľudmila Králiková

Tlač:

Alfaprint, s. r. o.

Prvé vydanie:

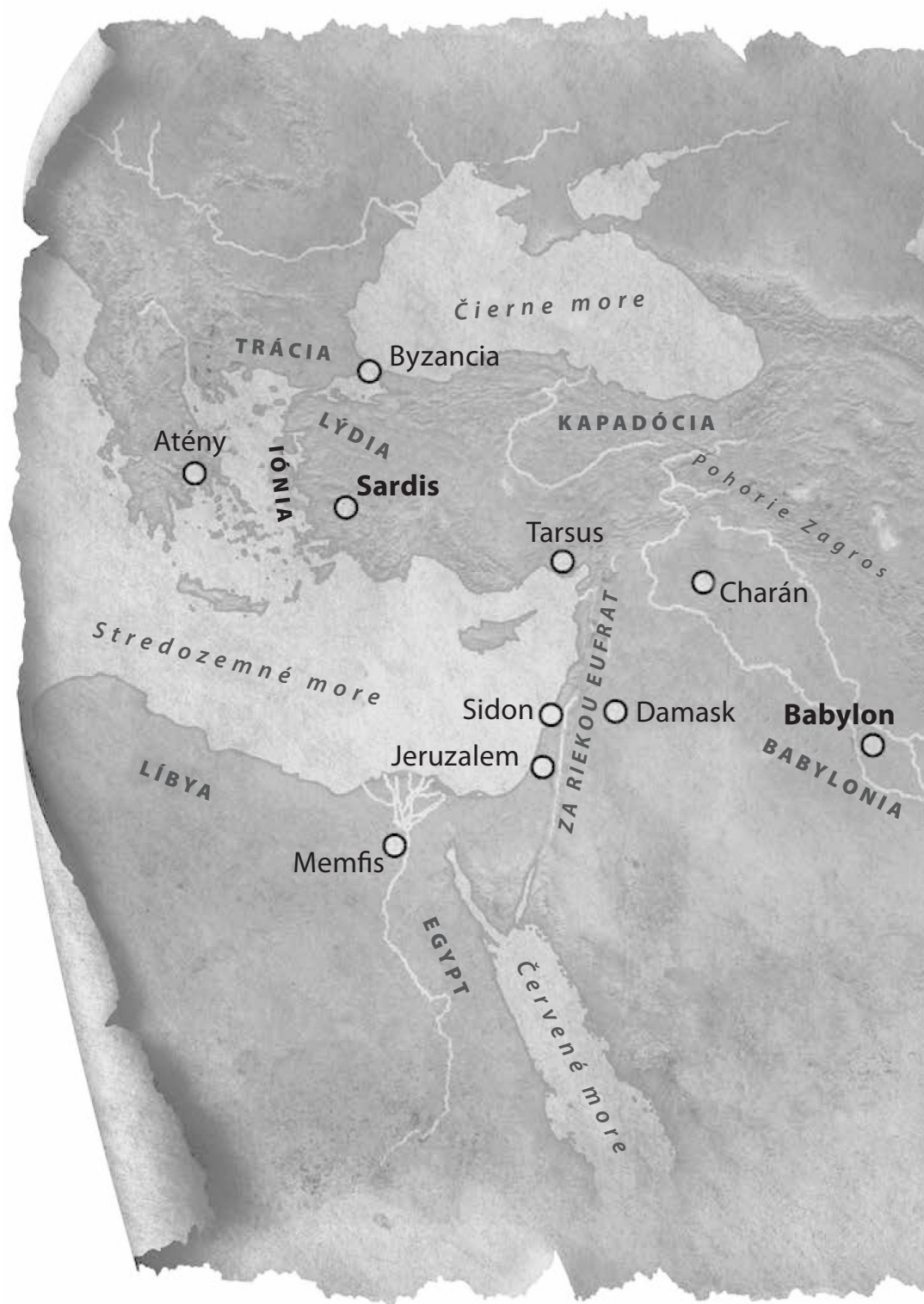
ISBN 978-80-8300-010-0

*Venujem svojej matke,
najelegantnejšej a najláskavejšej žene,
akú poznám.*

*Mami, ďakujem,
že si vo mňa nikdy neprestala veriť.*

Ak nie je uvedené inak, biblické citáty sú v tejto knihe citované podľa *Slovenského ekumenického prekladu*. Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, štvrté opravené vydanie, 2017.

Iné použité preklady:

SSV – katolícky preklad *Biblia. Starý a Nový zákon*.
Trnava: Spolok svätého Vojtecha, 2023;

SEP – evanjelický preklad *Biblia*. Tranoscius, reedícia 2015.

Z tajných zvitkov kráľovnej Ester

Ach, aké opustené je mesto, kedysi hojne zaľudnené!
Podobá sa vdove, hoci vynikalo medzi národmi.
Kňazná medzi krajinami stala sa poddanou.

Náreky 1, 1

DVADSIATY PIATY ROK VLÁDY KRÁĽA ARTAXERXA

Prezradím ti tajomstvo: Byť kráľovnou ti zlomí srdce.

Keď mladé ženy spriadajú fantázie, rojčia o titule, drahokamoch, o korune na hlave a o veľkolepých počtách, nechápu, akou ťarchou je koruna a aká je cena skutočnej cti.

Dnes ma tie žienky vidia ako starenu žijúcu prostým životom, aký tie mladučké stvorenia nemá čím lákať. Netušia, že kedysi som sedela na tróne, po ktorom tak túžia. Kráľ ma vítal zdvihnutým žezlom, a keď som prechádzala okolo, stovky chrbtov sa skláňali.

Netušia, kto som. A ja som tomu rada.

Ak by som si včas neosvojila zopár trikov, dávno by som nebola medzi živými.

Život v paláci beží ako predtým, dvorania si vykračujú ako pávy, služobníctvo pobieha, pisári úradujú,

manželky a konkubíny intrigujú, vojská pochodujú. Ríša pomaly napreduje, akoby ziskuchtivé ruky nikdy nepreliali krv kráľa, ktorého som milovala. Zdá sa, že nahradiť kráľa je také ľahké ako naliať do prevráteného kalamára nový atrament.

Na tróne teraz sedí jeho syn. *Jej* syn. Dala môjmu kráľovi to, čo som mu ja dať nemohla: pokračovateľa rodu. Chlapca vychovala dobre, to sa jej musí nechať. Stal sa z neho dobrý vladár: má v sebe nezlomnú silu, aká jeho predkom umožnila získať ríšu, no tú oceľ v ňom vyvažuje toľko dobrosrdečnosti, že si ho všetci zamilovali.

Veľmi dúfam, že jeho matke, ktorá už odpočíva v honosnom hrobe, je zem ľahká.

Zomierala, pevne zvierajúc korunu, po ktorej vždy tak túžila, zatiaľ čo ja sedím v biednej chajde a na hlave mám len prostý závoj. Kráľovná Ester je preč, opäť je zo mňa obyčajná Hadassa.

Keď človek príde o všetko, zmocní sa ho zvláštny pokoj. Ja som kedysi moc ríše využila na záchranu svojho ľudu. To je moja koruna, to je trón, na ktorý sa posadím v okamihoch, keď ma začnú prenasledovať moje prehry.

Palácové intrigy sa mi darilo zvládať dostatočne dlho na to, aby som stihla splniť ťažké úlohy, ktoré predom mňa postavil Boh. A na tej trnistej ceste som získala hŕstku skutočných priateľov. Dalo by sa dokonca povedať, že som niekoľkým ľuďom zmenila život.

1

Roxana

Ty si moja skrýša. Ochrániš ma pred súžením,
zahrnieš ma radosťou zo spásy.

Žalm 32, 7

PRED TRIDSIATIMI TROMI ROKMI
DVANÁSTY ROK VLÁDY KRÁĽA XERXA
DESIATY DEŇ JARÍ

Pre tých, čo žili v dome pána Fravartiša, mali západy slnka veľa spoločného s mačkami: Roxana nikdy nevedela, čo prinesú. Dnešný západ slnka dovliekol zohavenú mŕtvolu jej nádejí na pokojný večer.

Vrhla vyľakaný pohľad na dvere, vliezla do poloprázdnej truhlice na bielizeň a skrčila nohy. Jej drobná postava sa teraz ukázala ako výhoda, vklešnila sa do zatuchnutého priestoru a privrela nad sebou veko. Hry na skrývačku mala vo svojich dvadsiatich troch rokoch dávno za sebou, v ten večer mala skrýša od detskej hry ďaleko.

Do zatuchnutej tmy v truhlici prenikol zvuk ťažkých krokov. V ústach jej vyschlo. Kroky sa dunivo rozľahli po komnate a vzápätí sa ozvali ďalšie, oveľa jemnejšie a ľahšie.

Noha v čižme kopla do truhlice. Roxana sa schúlila, zaborila tvár do hrubej vlnenej prikrývky, aby stlmila vzdych.

„Kde je?“ nezreteľne zavrčal otcov drsný hlas.

Víno, to zlodejisko, odnieslo všetko, čo si Roxana na svojom otcovi cenila, a zanechalo len krutý obal. Jej modriny to dokazovali.

„Asi je v kuchyni a umýva riad po tvojej večeri.“ Matke sa od napätia zachvel hlas.

Otec opäť kopol do truhlice. „Miske sedliackej polievky hovoríš večera? Kázal som jej, aby mi uvarila jahňacinu!“

Áno, povedal jej to, lenže za jahňacinu sa platilo striebrom a on jej nijaké striebro nedal. Mäsiar už odmietol dávať ich rodine mäso na úver. Pred rokmi meno jej otca v Šušane niečo znamenalo, ale jeho nestála povaha a nerozvážne mýňanie vymazali dávnu úctu susedom z pamäti.

Teraz otcov jediný príjem predstavovala minca z neveľkého pozemku, ktorý jej starý otec pred rokmi prenajal istému gazdovi. S výnimkou tohto pozemku im z cenných pasienkov a sádov, ktoré pôvodne vlastnila ich rodina, nezostalo nič a mizerný príjem z prenájmu stačil len na to, aby sa otcov pohár naplnil lacným vínom. Všetko, čo malo nejakú cenu, už rozpredal. Aj vzácne stáda jej starého otca v priebehu rokov postupne mizli, otec nimi splácal narastajúce dlhy.

Okrem domu so zatekajúcou strechou, vŕzgajúcimi dlážkami a s pár kúskami ošúchaného nábytku nevlastnili z niekdajšieho bohatého dedičstva nič. Po dvore sa motalo iba zopár vychudnutých sliepok.

Preto nebola na večeru jahňacina. Nemohla byť.

Veko truhlice znepokojivo zaškrípalo, keď sa oň otec sťažka oprel. „Kam sa podela tá naša naničhodnica?“ hromžil. „Chcel som, aby mi...“ Vtom ho prerušilo vzdialené búchanie. Pred ich bránou stál niekto veľmi odhodlaný dostať sa dnu. „Kto to môže byť v túto hodinu? Ľudia sa nevedia správať.“ Hlasno si odgrgol.

On je ten pravý, čo môže niekomu vyčítať nevhodné správanie... Roxane skrivil ústa pobavený úsmev. Smiech bol jej jedinou zbraňou proti zúfalstvu, od ktorého jej skrúcalo vnútornosti. Priveľa času trávila schovaná v truhliciach, pod schodiskom, na streche, keď sa snažila v zdraví prežiť hodiny nasiaknuté vínom. Bez smiechu sa to vydržať nedalo.

Búchanie sa ozvalo znova, hlasné a panovačné.

„Kde je to mizerné chlapčisko? Prečo nejde otvoriť?“

Roxanina matka rozpačito zaodráhala. „Ušiel.“

Posledný z ich utrápených sluhov sa vytratil pod rúškom tmy, zjavne mal po krk čakania na prídeľ jedla, ktoré prichádzali zriedkavejšie než údery a kopance od jeho pána.

„Nevďačník! Po všetkom, čo som preňho urobil, vezme nohy na plecia?“

Pre toho chlapca urobil naozaj veľa. Naučil ho neuveriteľne rýchlo utekať, vždy smerom od pána domu.

Matka si odkašľala, ale udržala jazyk za zubami. Ako vždy.

Otec zakliak. „Prečo sa musím o všetko starať sám?“

Roxana počula zvuk jeho neistých krokov, a keď vyšiel z izby na nádvorie, opatrne nadvihla veko truhlice. „Mami?“ zašepkala.

Útla žena stála opretá o stenu, no rýchlo sa narovnala a na unavenú tvár nasadila úsmev. „Napadlo mi, či sa v tej truhlici neschováš.“

„Vedela som, že nás nečaká dobrý večer, keď hulákal na ten múr, že sa mu postavil do cesty. Do rána vychladne, zlosť ho prejde. Ešte pár hodín sa mu musím držať z cesty, ale potom budem hádam v bezpečí.“

Matka pokrútila hlavou. „Dcérenka, neber si k srdcu, čo povedal. Večera bola vynikajúca. To, ako vieš variť, je...“

Jej slová prerušil krik. Vklíza za odchýlené dvere a pri pohľade na scénu odohrávajúcú sa na nádvorí si zakryla ústa dlaňou.

„Ďalší exekútor!“

Aha, takže chvíľu potrvá, kým sa otec vráti dnu. Roxana vyliezla z truhlice a pripojila sa k matke. Z miesta, kde stáli, mali dobrý výhľad na nádvorie, kde jej otec na plné hrdlo hulákal na nízkeho holohlavého muža. Exekútor rozprával potichu, jeho slovám nerozumeli. Vtom otec bez varovania schmatol drevenú stoličku, ktorá zostala opretá pri bráne z čias, keď ešte rodina využívala služby vrátnika, a skôr než Roxana stihla exekútora varovať, otec sa zahnal, mieriac stoličkou na jeho hlavu. Muž však zareagoval pohotovo, podobným útokom zrejme býval vystavený pravidelne. Stolička širokým oblúkom minula jeho hlavu, avšak ten prudký pohyb narušil otcovu už beztak vratkú rovnováhu a posotil ho dopredu.

Zaknísal sa a v snahe znovu získať balans tvrdo narazil do kamenného múru. Jeho žena a dcéra až dovnútra počuli odpor-
né zapraskanie, keď hlavou vrazil do steny. Po náraze ho odhodilo
dozadu, zamával rukami a dopadol na dláždenú cestičku lemujúcu
bylinkovú záhradu.

Exekútor pozrel na pramienok krvi, ktorý nehybne ležiacemu
domácomu pánovi vytekal zo spánku, a rýchlo sa dal na ústup.
Matka stuhla na mieste, len sa rozvzlykala. Roxana preletela okolo
nej na chodbu a po troch nerovných schodíkoch zbehla na nádvorie.

Otec sa pohol, keď si k nemu priklakla, otvoril kalné oči a zasto-
nal. „Moja hlava!“

Roxana pri pohľade na kaluž krvi, čo sa vytvorila na cestičke,
naprázdno preglgla a opatrne položila otcovi ruku na plece. „Nara-
zil si do steny. Dokážeš sa posadiť?“

Striasol jej ruku. „Hlupaňa! Pravdaže nie. Som napoly mŕtvy,
nevidíš?“

„Mám zájsť po lekára?“

Chytil sa za spánok, a keď pozrel na krv, čo mu zostala na
prstoch, zalapal po dychu. „Áno! Rýchlo utekaj!“

Roxana vyskočila. Matka medzitým vyšla na nádvorie, no stála
ako primrznutá, v tvári biela ako kosť. Roxana ju letmo objala.
„Idem po lekára. Asi by si ho mala prikryť dekou. Trasie sa.“

Matka sa plesla po čele. „Prečo mi to nenapadlo? Neviem, čo by
som si bez teba počala.“ Vbehla späť do domu.

Keď sa Roxana obrátila na odchod, otec zdvihol ruku. „Nie aby
si sem dotrepala toho hlupáka, čo ma ošetroval minule. Má rozum
ako sliepka.“

„Koho mám priviesť?“

„Toho Žida z Elefantiny.“

Roxana sa snažila rozpamätať, koho má na mysli. „Myslíš toho,
čo slúži v paláci?“

Netrpezlivo zafučal. „Všetci naňho spievajú chvály.“

Roxana potlačila vzdych. Ako by zaplatili dvorného lekára?
Nemohli si ho dovoliť. Aj miestneho ránhojiča, ktorý sa o otca
postaral minule, zaplatili len horko-ťažko.

Ani netušila, kde ten dvorný lekár býva. Kam by sa mala vybrať?
Ich dom sa nachádzal v starom meste, v prosperujúcej štvrti na

juhovýchod od paláca. Polhodinu chôdze na západ sa rozprestierala spleť piatich alebo šiestich ulíc, ktoré obývali výlučne Židia. Židia, ktorí sa radšej miešali s obyvateľmi Šušanu, sa však usadili v remeselníckej štvrti na východe. Roxana si tesnejšie zahalila hlavu a rozbehla sa k židovskej štvrti na západe. I keby v nej lekár nebýval, iste jej niekto povie, kde ho nájsť.

Utekala, ako vládala, a kým dobehla na miesto, pichalo ju v boku. Chlapec, ktorý sa hral na ulici, ukázal na čisto vybielený plot obkolesujúci rozľahlý pozemok. Roxana zabúchala na bránu z cédrového dreva obitú železom. Už-už chcela zakričať, že potrebuje lekára, keď sa brána ticho otvorila a stál v nej muž v stredných rokoch. Snehobiela šatka, ktorú si obkrútil okolo hlavy, prezrádzala, že je to sluha.

„Môj otec... je zranený!“ povedala zadychčane. „Potrebujem lekára.“

Vzhľadom na svoje staré vyblednuté oblečenie napoly očakávala, že sa jej muž otočí chrbtom, no krátkym kývnutím hlavy ju pozval na nádvorie zatienené sviežou zeleňou a ukázal na kamennú lavičku. „Prosím, počkaj tu. Hneď pána privediem.“ Po perzsky hovoril ako aristokrat, nevyjadroval sa ako sluha.

Roxana pevne zopla ruky, aby si ich upokojila. „Ponáhľaj sa, prosím. Môj otec si udel hlavu a silno krváca.“

Muž prikývol. „O chvíľu je pri tebe.“ Zvrtol sa, až mu dlhá tunika zaviala, a zmizol za vyrezávanými dverami vedúcimi do domu.

Roxana si kľakla a opláchla si ruky v čistej vode plytkého bazéna. Až vtedy si uvedomila vôňu stoviek rozkvitnutých ruží, a keď sa otočila, všimla si hojnosť farieb, ktoré zaplavovali priestranné nádvorie – ružovú, maslovožltú, sýtu krémovú, perleťovobielu. Poltucet altánkov obrastali popínavé ruže. Lekár premenil svoj dom na kúsok raja plného pokoja a farieb. Sadla si na okraj kamennej lavičky a oči uprela na zatvorené dvere.

O chvíľu sa otvorili a ukázal sa v nich plecnatý čiernovlasý muž s úhladne upravenou bradou. Vyzeral skôr ako vojak než učenec, ktorý strávil dlhé roky v šere knižníc a školských budov.

Rýchlo sa zdvihla. Očakávala, že muž bude vyžadovať, aby mu zaplatila vopred, no on len mávol rukou a naznačil, aby sa k nemu pridala. „Povedali mi, že ide o zranenie hlavy. Je pri vedomí?“

Prekvapene zaklipkala očami, ten nečakaný pozdrav ju zaskočil. „Áno.“

„Dobré znamenie.“ Jeho hlboký hlas pôsobil autoritatívne a zároveň upokojujúco a slabý prízvuk mu dodával nádych tajomnosti. Rýchlo ju viedol k obyčajnej bránke na opačnom konci nádvorja, za ktorou sa ťahala široká ulička. „Na koni sa tam dostanem rýchlejšie. Môj kôň je v stajni za rohom. A pre teba je tam osol.“ Pozrel na ňu kútikom oka. „Nemusíš sa báť. Je to poslušné zviera.“

„Jazdiť viem.“

Zamieril k stajni z nepálených tehál. Bola obielená vápnom ako vonkajší múr okolo domu. Kráčal dlhými pružnými krokmi, Roxana musela pobehnúť, aby za ním nezaostala. Jeho sluha ju nasledoval a pohyboval sa tak potichu, až sa zľakla, keď sa zrazu objavil po jej boku, aby jej pomohol nasadnúť na osla. Zviera pokojne čakalo, kým sa usadila na jeho širokom chrbte.

Pozrela sluhovi do očí a šeptom sa opýtala: „Ako sa volá?“

Pokrčil plecami. „My mu hovoríme jednoducho Oslík.“

„Nemala som na mysli osla, pýtam sa na meno lekára.“

Spod sluhovej prešedivenej brady sa blykli biele zuby. „Nuž dalo by sa povedať, že to meno by mu celkom...“

Lekár varovne zdvihol prst. „Radšej to nedokonči, i keď viem, že si v pokušení.“ V očiach farby obsidiánu sa mu mihli pobavené iskričky.

Roxana pozrela z jednej usmiatej tváre na druhú a s úžasom si položila otázku, ako je možné, že sa tá opovážlivá poznámka sluhovi tak ľahko prepiekla. V dome jej otca by sluha, ktorý by si dovoľil čo len polovičnú drzosť, dávno krvácal.

Lekár sa usmial. „Volám sa Adin ben Zerah. A tento bezočivec je Darab.“

„Ja som Roxana, dcéra pána Fravartiša.“

Adin naklonil hlavu nabok. „Poďme sa venovať tvojmu otcovi. Darab, nalož aj moju lekárničku, prosím.“

Pokým sluha priväzoval objemnú drevenú truhlicu na Roxaninho osla, Adin vyviedol zo stajne nádherného čierneho žrebca. Roxana pri pohľade naň nedokázala potlačiť nadšenie a na okamih zabudla na neveselý dôvod svojej návštevy. „Nisejský kôň?“

Kone z nisejských plání patrili k najcennejším plemenám na svete. Niektoré stáli viac, než obyčajný človek zarobil za celý život.

A tento bol obzvlášť krásny, tmavú srst' mal takú lesklú, že v nej takmer videla svoj odraz. Dlhé, mohutné svaly sa napínali pri každom pôvabnom kroku.

Ako väčšina Peržanov, aj Roxana kone milovala. „To je ale krásavec!“

Adin na ňu vrhol krátky pohľad. „Vidím, že v koňoch sa vyznáš.“

Nečakal na Darabovu pomoc, sám pritiahol remene sedla podloženého plstenou prikrývkou a svižne doň vyskočil.

Roxana na okamih zazrela pod tunikou priliehavé nohavice, ktoré mu tesne obopínali svalnaté nohy, čo bol odev skôr pre vojaka než pre dvorného lekára. Čakala by uňho inú parádu.

Vyviedol žrebca k dverám stajne. „Pani Roxana, ty chod' popredu, ukážeš mi cestu.“

Cítila sa rozpoltená: spadol jej kameň zo srdca, že otcovi zabezpečila kráľovského lekára, no mala strach z dlhu, ktorý im vznikne. Nasmerovala osla do úzkej uličky, a len čo sa ulica rozšírila, pohnala ho do klusu.

2

Adin

Hneváte sa, ale nehrešte; uvažujte vo svojom
srdci, rozjímajte na svojich lôžkach a upokojte sa.

Žalm 4, 5; SSV

Adin ju nasledoval k ich domu, ktorý bol kedysi elegantný, no teraz väčšmi pripomínal zrúcaninu: múry sa rozpadávali, stará strecha zaručene zatekala. V bohatej štvrti plnej prepychových víl z pálených a glazovaných tehál bil dezolátny stav domu do očí ešte viac.

Priviazal koňa k stĺpiku pri dverách a obrátil sa, že mladej žene pomôže zostúpiť z osla, no skôr než sa k nej dostal, svižne zoskočila a bežala otvoriť pokrútené dvere. Adin odopol truhlicu s liekmi a vykročil za ňou.

Pacienta uvidel okamžite, ležal na dláždenom nádvorí prikrytý ošúchanou dekou. Adinove skúsené oči okamžite postrehli krv rozliatu na dlažbe, úzku ranu tesne pri línii vlasov a spotenú bledú pokožku. Vedľa nehybne sedela žena, tvár mala od vyčerpania bielu.

Adin vycítil napätie, ktoré sa Roxany zmocnilo, keď sa priblížila k otcovi. Sadla si vedľa ženy. „Mama, toto je majster Adin ben

Zerah, kráľov osobný lekár.“ Adin si všimol, že za ruku chytila matku, nie zraneného muža ležiaceho pod dekou.

Adin sa krátko uklonil. „Pane. Pani.“

Fravartiš naňho vrhol kyslý pohľad. „Ďalší mizerný felčiar. Mäsiar by mi zaručene poslúžil lepšie.“

Adin potlačil úsmev a kľakol si k nemu. „Nejakého ti privediem, ak si to želáš.“

„Veľmi zábavné. Tak poňho choď.“

Adin ignoroval správanie zraneného, zohol sa a pokúsil sa dôkladne ho prezrieť. Chcel mu pomôcť, hoci sa k nemu správal hrubo. Opatrne vyčistil ranu, potom sa odtiahol a sadol si. „Pane, to zranenie si vyžaduje stehy, ale najprv ti pomôžem dostať sa do postele. Tam ti bude pohodlnejšie.“

Fravartiš sa zamračil. „Vedel som, že ma budeš mučiť.“

Podľa toho, ako z neho razí, má v sebe toľko vína, že bolesť takmer neucíti, pomyslel si Adin. Zohol sa, vsunul ruku pod Fravartišov široký chrbát a opatrne ho zdvihol do sedu. Roxana mu priskočila na pomoc. Poďakoval jej kývnutím hlavy a spoločnými silami sa im podarilo dostať mohutného muža na nohy.

Roxana siahala otcovi len po plece, jej drobná postava sa pod jeho váhou zaknísala. Adin pritiahol pacienta bližšie k sebe a prevzal väčšinu bremena.

Fravartiš pri tom pohybe zavadil o dcérinu tuniku, rukáv sa jej vyhrnul a odhalil štíhlu ruku. To, čo Adin uvidel, ho naplnilo zlosťou a túžbou zhodiť Fravartiša na zem, nech si rozbije aj druhú polovicu hlavy.

Na Roxaninej svetlej pokožke sa vynímali čiernomodré podliatiny, stopy po krutej bitke. Všimla si jeho pohľad, začervenala sa a rýchlo si stiahla rukáv. Akoby to bola ona, kto by sa mal zahanbiť.

Čo to musí byť za človeka, keď takto ublíži krehkej žene? Navyše vlastnej dcére! Roxana dosiahla vek na vydaj, už mohla byť paňou vlastného domu. Jej tmavoplavé vlasy, modrosivé oči a bezchybná pleť určite priťahovali nápadníkov. Nešlo mu do hlavy, čo ju púta k schátranému domu a ku krutému otcovi, no nebola to jeho vec.

Zaťal zuby, pevnejšie si ovinul mužove ruky okolo krku a vykročil k domu. Aj napriek zlosti a rastúcemu znechuteniu bol rozhodnutý

spraviť pre pacienta všetko, čo je v jeho silách. Urobí to pre mladú ženu, ktorá prišla k jeho dverám s očami plnými zúfalstva.

Neveril, že mu Fravartiš za ošetrovanie zaplatí. Mal dojem, že toho chlapa viac zaujíma obsah jeho poháríka než povinnosti a záväzky, ale sebe i Bohu dal už dávno sľub, že neodmietne nikoho, kto nemá čím zaplatiť.

Roxana sa pod váhou svojho otca zakolísala, keď ho kládli do postele, a on sa na ňu oboril: „Hlupaňa! Nič nedokážeš urobiť poriadne, však?“

Adin tak zaťal zuby, že mu na sánke naskočila hrča. Túžil domáceho pána udrieť, nie zašívaj mu ranu. Donútil sa zhlboka nadýchnuť, potlačiť oheň rozhorčenia a upokojiť sa, aby v prstoch udržal ihlu. Kým bude šiť, bolesť zavrie Fravartišovi ústa a aspoň chvíľu nebude na dcéru chrlieť urážky.

Adinove skúsené prsty šikovne kládli jeden steh za druhým, o chvíľu bola rana zašitá. Keď si utrel ruky, vysvetlil ženám, ako majú meniť obvazy a čistiť ranu, aby sa zabránilo hnisaniu.

Matku akoby jeho pokyny popálili, pery sa jej roztriasli a zaspätkovala, dcéra však zostala na mieste. Jej dúhovky sa zmenili na tmavosivé, modrá farba sa z nich vytratila. Adinovi bolo jasné, že jeho pokyny ju vyplašili rovnako ako matku, no necúvla ani o piad.

Pocítil nečakaný záchvev nehy a obdivu. Keď si uvedomil, že na ňu vyvažuje oči, rýchlo odstúpil a vzal do ruky lekársku truhličku. Dcéra mohla byť nebezpečnejšia ako jej otec.

Čím skôr opustí ich dom, tým lepšie.